

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. T. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2022, č. j. OAM-163/LE-VL17-HA13-2021, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce prvně přicestoval do České republiky v roce 2008 z ekonomických důvodů, následně pobýval v České republice, aby v roce 2014 vycestoval zpět do Vietnamu na dobu dvaceti dní a pokusil se o vyřešení svých dluhů. Věřitelé mu vyhrožovali, proto se vrátil zpět do České republiky, kde od roku 2015 pobývá nelegálně. Dne 18. 2. 2019 bylo pod č. j. KRPA-71222-24/ČJ-2019-000022-ZSV žalobci uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. O dva dny později, dne 20. 2. 2019, žalobce podal svou první žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem k jejímu podání byly dluhy v zemi původu, jenž žalobce nebyl s to platit, a proto se obával z postihu lichvářů, jakož i snaha po legalizaci svého pobytu v České republice. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 21. 6. 2019 pod č. j. OAM-121/LE-BA02-HA10-2019 a žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, § 14a § 14b zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě následně žalobu oproti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany zamítl dne 28. 4. 2020.
3. Žalobce podal dne 30. 11. 2021 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci pohovoru ke své žádosti dne 7. 12. 2021 uvedl totožné důvody pro udělení azylu jako při své první žádosti, tedy důvody ekonomické. Navíc sdělil též, že má v České republice družku, J. L., narozenou X, jež má české občanství, žije v Praze. K doplňujícím dotazům upřesnil, že s družkou žijí asi rok na adrese D. 4, P.-C. V České republice má též obchod, resp. tento doposud není v provozu, toliko ve stádiu příprav. Žalobce má dvě děti, rok narození 2014 a 2017, které žijí se svou matkou v Německu, všichni jsou státními příslušníky Vietnamu.
4. Ve správním spise je též žurnalizovaný opis z evidence rejstříku trestů žalobce se dvěma záznamy. Relevantní je přečin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu pravomocný k 22. 7. 2021, za který byl žalobci uložen mj. trest vyhoštění ve výměře pěti let.

5. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný shromáždil několik zpráv o Vietnamu týkajících se situace v zemi, poslední zohledňuje stav k dubnu 2021.
6. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 14. 1. 2022, přičemž nenavrl žádné doplnění podkladů a neuvedl žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.
7. Žalovaný v napadeném uvedl, že žalobce shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Vietnamu z ekonomických důvodů. Usoudil, že nové skutečnosti uváděné žalobcem (partnerský život a otevření obchodu) nenaplnují definici pro nové posouzení žádosti. Netýkají se změny situace v zemi původu či žalobcem prezentovaných důvodů odchodu z jeho vlasti. Žalovaný uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla žádost žalobce meritorně posouzena (červen 2019) k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ze shromážděných zpráv zároveň nevyplývá, že by od posledního meritorního posouzení žádosti žalobce došlo ve Vietnamu k takové změně situace, která by sama o sobě mohla představovat novou skutečnost. Žádost žalobce je proto nepřipustná, což je důvod pro zastavení řízení.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí brojí včasnou žalobou, v níž v obecné rovině vyčítá napadenému rozhodnutí nedostatečně zjištěný skutkový stav, skutečnost, že přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu, nezohlednění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, neprovedení důkazů potřebných ke zjištění stavu věci, nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, absenci posouzení nových skutečností dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, porušení principu *non-refoulement*, porušení Úmluvy o právech dítěte a porušení čl. 8 Úmluvy ve spojení s ustanoveními Listiny, přičemž má za to, že splňuje podmínky azylu dle § 12, §14 a § 14a zákona o azylu.
9. Blíže přitom žalobce rozvádí dva žalobní body:
 - namítá, že napadené rozhodnutí nezohledňuje jako novou skutečnost jeho partnerský svazek s J. L., čímž se žalovaný dopouští zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce;
 - napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť zpráva o zemi původu ze dne 22. 4. 2021 zmiňuje špatné zacházení ve věznicích a hrubé zacházení ze strany policistů či mučení zadržených; domnívá se, že pronásledování ze strany soukromých osob, od nichž mu hrozí odplata a nedostatečná obrana v zemi původu proti takovému jednání, mohou být relevantní z pohledu doplňkové ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na skutečnost, že žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, doplnění nenavrhl a nechtěl dodat žádné další skutečnosti ke své žádosti. Správní orgán zvážil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti relevantní z pohledu zákona o azylu. Uváděné soužití s družkou a přípravy otevření obchodu se netýkají změny situace v zemi původu. Rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné, vychází z dostatečných a řádných podkladů.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
12. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Základním pravidlem rozhodování správních soudů je přitom přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. Rozhodování soudu totiž není dalším stupněm správního řízení.
13. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. **Žaloba není důvodná.**
15. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
16. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z citovaného ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové

skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
19. Nosnou žalobní námitkou v souzené věci představuje tvrzená absence zohlednění nově uváděných skutečností spočívajících v navázání partnerského vztahu z pohledu možného zásahu do práva na rodinný a soukromý život žalobce.
20. Je pravdou, že žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti – rodinný život s partnerkou trvající asi jeden rok a myšlenka podnikání v České republice. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že tyto skutečnosti nemohl uvést v rámci prvního řízení. Podle údajů, které žalobce poskytl ke své opakované žádosti o mezinárodní ochranu dne 7. 12. 2021, trvá vztah s partnerkou „přibližně jeden rok“, přičemž o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalobce rozhodl v červnu 2019, krajský soud o jeho žalobě pak v červnu 2020. Žalobce tedy splňuje první i druhou z výše uvedených podmínek, neboť uvedl nové skutečnosti, které objektivně nemohl uvést v rámci řízení o první žádosti.
21. Žalobce nicméně nesplňuje podmínku třetí, protože jím nově uváděné skutečnosti nejsou relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany. Krajský soud nepovažuje v posuzovaném případě za relevantní pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany žalobcem tvrzený partnerský vztah, tj. nově tvrzený rodinný život, za situaci, již by měl stát podle žalobce poskytnout ochranu. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval pečovat se o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Relevantní byl i případ cizince, který v České republice žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).
22. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.

23. Krajský soud nemůže přehlédnout, že žalobce započal rozvíjet svůj tvrzený rodinný život s českou partnerkou cca v prosinci 2020, tedy v době, kdy již proběhlo soudní řízení o jeho žalobě ve věci první neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu a jeho žaloba byla shledána neúspěšnou. Rovněž v průběhu vztahu byl žalobce pravomocně odsouzen pro trestný čin a byl mu udělen trest vyhoštění ve výměře pěti let. Žalobce též měl z minulosti uděleno správní vyhoštění (právní moc k 1. 3. 2019), které nikterak nerespektoval. Jeho pobytový status na území České republiky byl velice nejistý. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že při posuzování přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život je důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem to, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V těchto případech případech bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).
24. Rodinný život, který žalobce údajně rozvíjí s občankou České republiky, s ohledem na výše uvedené krajský soud nepovažuje za skutečnost, která by odůvodňovala nové meritorní projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Takovou skutečností není ani snaha žalobce otevřít si v České republice, neboť se jedná toliko o projevené budoucí přání či snahu žalobce bez jakékoliv bližší specifikace a navazující azylové relevance.
25. Žalovaný okolnosti tvrzeného partnerského soužití v napadeném rozhodnutí vzal v potaz, přičemž tyto správně nevyhodnotil jako azylově relevantní. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, ve smyslu které žalovaný nemusí v rozhodnutí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud okolnosti, které by eventuálně bylo možné rozumně považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, žalovaný vzal do úvahy v rámci řízení o opakované žádosti a posuzoval jednak to, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v předešlé žádosti, tak i to, zda mohou být relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu cokoliv měnit na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že tyto okolnosti nejsou natolik výjimečné, aby mohly vést k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, čj. 2 Azs 101/2019 – 74, bod 31).
26. Lze uzavřít, že v posuzovaném případě aktuální rodinný život žalobce i jeho touha podnikat nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany a nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné meritorní posouzení žádosti.
27. Žalobce dále v žalobě namítal, že informace o zemi původu nejsou dostatečně zjištěné a aktuální, přičemž se domnívá, že v zemi původu žalobci není poskytnuta dostatečná ochrana před jednáním soukromých osob, od kterých mu hrozí odplata, nevrátí-li zapůjčené prostředky. Z tohoto pohledu pak považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

28. Předně je nutno uvést, že žalobce identické důvody azylu, tedy důvody ekonomické, resp. pronásledování ze strany soukromých osob, uváděl již při své první žádosti o mezinárodní ochranu, která by správním orgánem řádně vypořádávána a soud následně žalobu žalobce zamítl.
29. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).
30. Žalobní námitky nesměřují do posouzení důvodů uvedených žalobcem, když je nadto zcela zřejmé, že žalobce skutečně uvádí v opakované žádosti zcela identické důvody pro udělení azylu. K obavám žalobce z pronásledování ze strany soukromých osob krajský soud pro úplnost odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016–31), z níž se podává, že v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování.
31. Žalobce ovšem v žádné z žádostí o mezinárodní ochranu netvrdil, že by se kdykoliv v minulosti obrátil na policii či jiné orgány v zemi původu a že by mu byla odepřena ochrana v souvislosti s údajným pronásledováním ze strany soukromých osob. Netvrdil ani, že by byl v zemi původu trestně či přestupkově stíhán či že by bylo vedeno civilní řízení v souvislosti s jeho dluhy.
32. Poukazuje-li žalobce na možné špatné zacházení v zemi původu zmiňované ve zprávě o poměrech (Informace OAMP z 22. 4. 2021 k bezpečnostní a politické situaci v zemi), pak toto je konstatováno toliko u podezřelých během zatčení, výslechu či zadržení, též v případě politických aktivistů. Žalobce však není a nebyl v zemi původu politicky aktivní, nevešel v kontakt s policií či jinými bezpečnostními složkami. Z žalobcem sporované zprávy naopak vyplývá, že možnost návratu do země je možná, vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. Žádný z těchto případů však žalobce ani netvrdí, ani ze správních spisů nevyplývá. V případě žalobce tedy v zemi původu azylově relevantní pronásledování nehrozí.
33. Ve vztahu k hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem zbývá poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38, v němž vymezil, že

„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“

34. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
35. Své rozhodnutí žalovaný v tomto bodu v mezích vedeného řízení zdůvodnil, je tedy nutno odmítnout tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné pro neaktuálnost zpráv o poměrech. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30). S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.
36. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl se zprávami o poměrech náležitě a ve vietnamském jazyce seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznikly, žádné doplnění dokazování nenavrhoval a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil. Ani tento žalobní bod tedy neobstojí.
37. Co se týče dalších, obecně formulovaných žalobních bodů pod bodem I. žaloby, krajský soud připomíná, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jeho veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

38. Krajský soud v tomto duchu, nad rámec již výše uvedeného, k blíže nespecifikovanému možnému porušení zásady *non-refoulement* doplňuje, že extrateritoriální účinek čl. 3 Úmluvy spouští pouze špatné zacházení, které cizinci reálně hrozí a které je předvídatelné, nikoliv pokud je pouze hypotetické.
39. Stejně tak krajský soud neshledal v souzené věci blíže nekonkretizované porušení Úmluvy o právech dítěte. Ze správního o spisu sice vyplývá, že žalobce má děti. Tyto však žijí dlouhodobě s matkou v Německu a žalobce nikterak nezmiňuje vzájemné kontakty či bližší vazby.
40. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[Zadejte text.]

Ostrava 25. května 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje